

Sygn. akt XVII AmT 71/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Bogdan Gierzyński

Protokolant – sekretarz sądowy Wioleta Donoch

po rozpoznaniu 19 października 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 29 grudnia 2017 r., znak: (...)

I. oddala odwołanie w całości;

II. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmT 71/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej decyzją z dnia 29 grudnia 2017 r., znak: (...), na podstawie art. 210 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j.: Dz.U. z 2017 r., poz. 1907), w związku z art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j.: Dz.U. z 2017 r., poz. 2062, zwanej dalej „ustawą o wruist”) oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz.U. z 2017 r., poz. 1257) w związku z art. 206 ust. 1 Pt, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. (zwaną dalej również „Stroną” lub (...)), w związku z udzieleniem niepełnych lub nieprawdziwych informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2015 nałożył na (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. karę pieniężną w wysokości 6.000 PLN (słownie: sześć tysięcy złotych), płatną do budżetu państwa za przekazanie przez Stronę niepełnych danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, tj. przekazanie Prezesowi UKE danych, według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r., z pominięciem w zakresie 63 punktów adresowych enumeratywnie wymienionych w załączonej do niniejszej decyzji Tabeli Nr 1.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. zaskarżając ją w całości.

Odwołujący zarzucił zaskarżonej decyzji:

- 1) naruszenie przepisów tj. art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju sieci i usług („megaustawa”) w zw. art. 9 ustawy kodeks postępowania administracyjnego - w zw. z art. 10 § 1 k.p.a. poprzez wydanie zaskarżonej Decyzji przy braku uprzedniego, należytego poinformowania Strony o podstawach faktycznych i prawnych, które mogły mieć wpływ na ustalenie obowiązków Strony, poprzez niewskazanie Stronie zakresu naruszenia stanowiącego jedną z obligatoryjnych dyrektyw dla wydania decyzji o nałożeniu kary pieniężnej w toku prowadzonego postępowania administracyjnego i tym samym faktyczne uniemożliwienie Stronie wypowiedzenie się w sprawie na zasadach wynikających z art. 10 § 1 k.p.a.;
- 2) naruszenie art. 209 ust. 1 pkt 1) PT poprzez stroniczne uznanie, iż Strona udzieliła niepełnych informacji o których mowa w art. 29 ust. 2 megaustawy w oparciu wyłącznie o przekazane w toku interwencji wszczętej wezwaniem z dnia 10 kwietnia 2017 r., dane w wykonaniu ww. wezwania oraz danych z systemu SIIS i nierozpatrzenie istoty sprawy w oparciu o inne okoliczności przywołane przez Stronę w piśmie z dnia 23 listopada 2017 r., a które to okoliczności mogły mieć wpływ na rozstrzygnięcie;
- 3) naruszenie przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.a. poprzez brak dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego w sprawie oraz art. 77 § 1 k.p.a. poprzez brak rozpatrzenia w sprawie całości materiału dowodowego w sprawie;
- 4) naruszenie art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a. poprzez jego niezastosowanie w niniejszej sprawie, mimo że waga ewentualnego naruszenia prawa jest znikoma, a Strona zaprzestała naruszenia prawa, co w efekcie uzasadnia odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej w całości.

W związku z powyższym odwołujący wniosł:

- 1) o uchylenie w całości Decyzji;

ewentualnie

- 2) o zmianę Decyzji w ten sposób, że Organ odstąpi od wymierzenia kary w całości; albo
- 3) o zmianę Decyzji w ten sposób, że obniży wysokość orzeczonej kary w Decyzji jako niewspółmiernie wysokiej, do wysokości 2.000zł,

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wniosł o:

1. oddalenie odwołania w całości,
2. przeprowadzenie dowodów z dokumentów stanowiących akta administracyjne sprawy - na okoliczność przebiegu postępowania administracyjnego, ustalonego przez Prezesa UKE stanu faktycznego sprawy oraz treści zaskarżonej decyzji Prezesa UKE;
3. oddalenie wniosków dowodowych zgłoszonych przez Powoda;
4. zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1440 zł.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

W 2015 oraz 2016 roku strona powodowa była przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w rozumieniu art. 2 pkt 27 Pt.

Powód był pierwotnie wpisany do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych, prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem: (...), pod nazwą S. P. (...), z którego została wykreślona z dniem 20 września 2016 r.

Następnie, jak wynika z informacji odpowiadającej odpisowi z Krajowego Rejestru Sądowego, numer (...) w dniu 5 września 2016 r. (dzień dokonania wpisu do KRS), w trybie art. 551 §5 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz.U. z 2017, poz. 1577) nastąpiło przekształcenie przedsiębiorcy, t.j. Pana S. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą: S. P. (...) w jednoosobową spółkę kapitałową t.j. (...) sp. z o.o.

Strona od dnia 21 września 2016 r. jest wpisane do (...) pod numerem (...).

Strona przedłożyła do dnia 31 marca 2016 r. dane, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, wg. stanu na dzień 31 grudnia 2015 r., jednakże dane te były niepełne.

Strona przekazała do Systemu Informacji o Infrastrukturze Szerokopasmowej, zwanego dalej (...), służącego do gromadzenia, przetwarzania, prezentowania i udostępniania informacji o infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych oraz budynkach umożliwiających kolokację, dane w zakresie (...) punktów adresowych wskazujące na istnienie infrastruktury telekomunikacyjnej z możliwością świadczenia usług telekomunikacyjnych, wg stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. Następnie w ramach procedury „Konsultacje społeczne obszarów białych (...). Plany inwestycyjne.”, przeprowadzonej w okresie 17 maja – 17 czerwca 2016 r. przez Ministerstwo Cyfryzacji, za pośrednictwem poczty elektronicznej, Strona przekazała dane w zakresie 66 punktów adresowych objętych zasięgiem jej sieci.

W toku postępowania wyjaśniającego Strona do pisma z dnia 21 kwietnia 2017 r. (pismo zostało włączone do akt postępowania pismem z dnia 18 października 2017 r.) przedłożyła Prezesowi UKE płytę CD, na której jak oświadczyła zamieściła uzupełnioną informację o rok, w którym punkty adresowe zostały objęte zasięgiem sieci (...) sp. z o.o. (...) S. P.).

Prezes UKE porównał wszystkie dane znajdujące się w jego posiadaniu, tj. danych zaraportowanych przez Stronę do SUS do dnia 31 marca 2016 r., według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. oraz danych przekazanych przez Stronę w załączeniu do jej pisma z dnia 21 kwietnia 2017 r. na wyżej wymienionej płycie CD, w wyniku czego stwierdził, że 63 punkty adresowe wymienione enumeratywnie w załączonej do niniejszej decyzji Tabeli (...) nie zostały przez Stronę zaraportowane do SUS, według stanu na dzień 31 grudnia 2015.

W zakresie 63 enumeratywnie wymienionych w niniejszej decyzji punktów adresowych, należy uznać, że Strona w ramach wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist przekazała Prezesowi UKE niepełne dane.

Prezes UKE „Zawiadomieniem” z dnia 18 października 2017 r., znak: (...), poinformował Stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z udzieleniem nieprawdziwych lub niepełnych informacji, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2015.

Pismo to zostało prawidłowo doręczone zgodnie z potwierdzeniem odbioru w dniu 24 października 2017 r.

Prezes UKE wezwał w tymże piśmie spółkę (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2016 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia. Jednocześnie Prezes UKE poinformował Stronę o możliwości ostatecznego wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 14 dni od daty otrzymania tego pisma oraz zgodnie z art. 73 k.p.a. w związku z art. 10 k.p.a. o możliwości przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania.

Prezes UKE na podstawie art. 123 § 1 w związku z art. 75 § 1 k.p.a. oraz art. 206 ust. 1 Pt włączył do akt sprawy przedmiotowego postępowania administracyjnego materiał dowodowy w postaci:

1. kopii oświadczenia Spółki z dnia 4 października 2016 r. złożonego w ramach procedury „Konsultacje społeczne obszarów białych (...) Plany inwestycyjne.” przeprowadzonej przez Ministerstwo Cyfryzacji w okresie 17 maja - 17 czerwca 2016 r. wraz załącznikiem;
2. kopii wezwania Prezesa UKE z dnia 10 kwietnia 2017 r., znak: (...) wraz z załącznikiem oraz kopią zwrotnego potwierdzenia odbioru ww. wezwania;
3. kopii pisma Spółki z dnia 21 kwietnia 2017 r., stanowiącego odpowiedź na ww. wezwanie wraz z załącznikiem;
4. kopii decyzji z dnia 3 lipca 2015 r. nakładającej na Spółkę karę pieniężną w związku z niewywiązaniem się z obowiązku, o którym mowa w art. 7 ust. 2 Pt za rok sprawozdawczy 2012, znak: (...)

Pismem z 23 listopada 2017 r., które wpłynęło do UKE 28 listopada 2017 r. spółka wniosła o przedłużenie terminu do faktycznego wypowiedzenia się, przestawiła wstępne wyjaśnienia oraz załączyła kopie:

- Zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2016 - PIT-36L,
- Informacji o wysokości dochodu (straty) z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2016 - PIT/B, których treści wynika, że dotyczą Pana S. P.,
- kopię Zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez podatnika podatku dochodowego od osób prawnych za rok podatkowy od 5.09.2016 r. do 31.12.2016 r. - (...),
- Urzędowe potwierdzenie odbioru dokumentu elektronicznego, z której treści wynika, że dotyczy ona Strony.

Pismem z dnia 30 listopada 2017 pismo zostało prawidłowo doręczone zgodnie z potwierdzeniem odbioru w dniu 6 grudnia 2017 r., Prezes UKE poinformował Stronę o wyrażeniu zgody na przedłużenie do dnia 10 grudnia 2017 r. terminu na wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zajęcia stanowiska w sprawie.

Pismem z 11 grudnia 2017 r., które wpłynęło do UKE 14 grudnia 2017 r. Strona ponownie wniosła o przedłużenie terminu do faktycznego wypowiedzenia się uzasadniając swój wniosek w ten sposób, że termin powinien rozpocząć bieg dopiero po udzieleniu merytorycznej odpowiedzi na pismo z dnia 23 listopada 2017 r. oraz doprecyzowaniu przez tut. Urząd jaki rodzaj i zakres naruszenia stanowił podstawę dla wszczęcia niniejszego postępowania.

Przychód powoda w 2016 r. wyniósł (...)zł po zsumowaniu przychodów wskazanych w PIT-36L oraz PIT/B wynoszących (...) zł oraz przychodów wskazanych w CIT-8 wynoszących (...) zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie niezaprzeczonych twierdzeń stron oraz wskazanych wyżej dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Dokumenty nie były kwestionowane przez strony, dlatego też Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż bezspornie - w ustawowym terminie określonym w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist powód przesłał do systemu SIIS dane o posiadanych (...) punktach adresowych pomijając 63 punktów, jak słusznie podniósł pozwany – powód tej okoliczności nie kwestionował w odwołaniu od zaskarżonej decyzji.

W związku z tym Sąd nie znalazł podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji, dlatego istotne do rozstrzygnięcia pozostały kwestie zasadności nałożenia na powoda kary pieniężnej określonej w art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1907) - wobec postawionego zarzutu naruszenia przez pozwanego art. 189f § 1 k.p.a.

Zgodnie z treścią art. 209 ust. 1a P.t. ten, kto dopuszcza się działania, o którym mowa w tym przepisie, podlega karze pieniężnej. Zatem sam fakt stwierdzenia naruszeń obliguje organ do zastosowania tego przepisu. Jakkolwiek według unormowania art. 209 ust. 1a P.t. podmiot prawa może zostać ukarany karą pieniężną także w wypadku, gdy zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia, to jednak z przepisu tego wynika, że nawet w przypadku zaprzestania naruszania prawa lub naprawienia wyrządzonej deliktem szkody Prezes UKE ma prawo nałożyć na sprawcę karę pieniężną pod warunkiem spełnienia się choćby jednej z przesłanek, do których w analizowanym przepisie zaliczono: czas trwania naruszenia, zakres naruszenia lub skutki naruszenia.

W związku z tym, w zakresie hipotezy powyższy przepis wyłącza jako *lex specialis* stosowanie bardziej ogólnego unormowania zawartego w art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a., który stanowi, że organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa.

Prezes UKE był zatem uprawniony do zbadania przesłanek określonych w art. 209 ust. 1a P.t. pod kątem istnienia podstawy faktycznej do nałożenia na powoda kary pieniężnej z art. 209 ust. 1 pkt 1 P.t.

Zdaniem Sądu, organ regulacyjny prawidłowo przyjął, że postępowanie powoda wyczerpało przesłanki zakresu i skutku stwierdzonego w decyzji naruszenia przez powoda obowiązku wymienionego w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist.

Należy stwierdzić, iż zakres naruszenia obowiązku był duży, albowiem powód nie przekazał do systemu SIIS danych o 63 punktach adresowych. Stwierdzone naruszenie dotyczyło więc aż kilkudziesięciu danych objętych obowiązkiem sprawozdawczym. Wobec tego postępowanie powoda skutkowało dezinformacją organu regulacyjnego, co jest istotne, bowiem pozwany jest uprawniony do udzielania przedsiębiorcom telekomunikacyjnym pomocy publicznej w postaci wsparcia finansowego na obszarach zidentyfikowanych jako tzw. „białe plamy”, to jest na obszarach pozbawionych sieci telekomunikacyjnej.

Nieprzekazanie przez powoda znacznej części danych i spowodowana tym dezinformacja mogła, zdaniem Sądu, stanowić zatem przyczynę udzielenia przedsiębiorcy(om) telekomunikacyjnemu(ym) nieuzasadnionej pomocy publicznej w ramach wsparcia rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

Sąd uznał, że w sprawie zachodzi również przesłanka długiego czasu trwania naruszania przez powoda obowiązku sprawozdawczego, gdyż miało ono miejsce w okresie od upływu z dniem 31 marca 2016 r. ustawowego terminu na wywiązanie się z tego obowiązku - do dnia 21 kwietnia 2017 r., w którym powód przekazał wymagane informacje na płycie DVD/CD-R.

Wobec ziszczenia się wszystkich trzech przesłanek, z których każda samodzielnie dawała podstawę faktyczną do finansowego ukarania powoda w oparciu o przepis art. 209 ust. 1a P.t. zarzut odwołującego się nieodstąpienia przez pozwanego od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 k.p.a. należy uznać za niezasadny.

Sąd stwierdza, że Prezes UKE wymierzając karę pieniężną w sposób prawidłowy uwzględnił wszystkie przesłanki określone w art. 210 P.t. wpływające na wysokość kary.

W myśl wskazanego wyżej przepisu, maksymalna kara pieniężna nie może przekroczyć 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym, powinna ona również uwzględniać zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.

Sankcja finansowa w kwocie 6.000 zł, przy uwzględnieniu przychodu powoda za 2016 r. wynoszącego (...)zł, mieści się zatem w granicach 3% kary maksymalnej ((...) zł) wynikającej z podstawy wymiaru kary, a jednocześnie nie przekracza jego możliwości finansowych.

Zakres naruszenia należy określić jako duży, o czym była mowa wyżej. Jeśli zaś chodzi o dotychczasową działalność powoda, organ wziął pod uwagę fakt, że przedsiębiorca był już karany i ten fakt wpłynął na zwiększenie wysokości kary zostając potraktowany jako okoliczność obciążająca stronę. Prezes UKE wziął również pod uwagę możliwości finansowe Strony. Przedstawione wyżej i rozważone przesłanki wymiaru kary pieniężnej wpłynęły na wysokość nałożonej kary pieniężnej i pozwalają na uznanie jej wysokości za adekwatnej do stwierdzonych okoliczności sprawy. Kara w tej wysokości będzie stanowić dla strony pewną dolegliwość, która koreluje z możliwościami finansowymi.

Nałożona kara jest w ocenie Sądu adekwatna do popełnionego czynu, a niższa sankcja nie byłaby dla powoda odczuwalna i nie spełniłaby przypisanych jej funkcji - represyjnej, prewencyjnej i edukacyjnej, mając na względzie również ponowne stwierdzenie naruszenia prawa przez powoda.

Odnosząc się do zarzutu powoda naruszenie przepisów tj. art. 29 ust. 2 ustawy o wruist w zw. art. 9 k.p.a. w zw. z art. 10 § 1 k.p.a. poprzez wydanie zaskarżonej Decyzji przy braku uprzedniego, należytego poinformowania Strony o podstawach faktycznych i prawnych, które mogły mieć wpływ na ustalenie obowiązków Strony, poprzez niewskazanie Stronie zakresu naruszenia stanowiącego jedną z obligatoryjnych dyrektyw dla wydania decyzji o nałożeniu kary pieniężnej w toku prowadzonego postępowania administracyjnego i tym samym faktyczne uniemożliwienie Stronie wypowiedzenie się w sprawie na zasadach wynikających z art. 10 § 1 k.p.a. należy uznać za bezzasadny. Naruszenia obu norm prawnych (prawa materialnego i postępowania) mają zatem całkowicie odrębny charakter i nie pozostają ze sobą w związku, na co słusznie zwrócił uwagę pozwany w odpowiedzi na odwołanie. Na marginesie jedynie należy wskazać, iż Strona, pomimo wiedzy, że postępowanie dotyczy wskazanych w piśmie Prezesa UKE 66 punktów w żaden sposób nie ujawniła, a także nie odniosła się do przyczyn nieprzekazania danych dotyczących tych punktów w ustawowo zakreślonym terminie. Ponadto, również w odwołaniu powód nie wskazuje tych przyczyn.

Odnosząc się zaś do zarzutu naruszenia przepisów postępowania administracyjnego należy podkreślić, że Sąd ustala stan faktyczny sprawy na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego zgromadzonego zarówno w postępowaniu administracyjnym, jak i sądowym.

Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości podnoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Gdyby więc nawet uznać, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych np. w zakresie postępowania dowodowego to nie mogą one być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, albowiem Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 lutego 2007 r., sygn. akt VI ACa 952/06). Odnosząc się zatem do zarzutów powoda podniesionego w uzasadnieniu odwołania, a dotyczącego naruszenia przez Prezesa UKE przepisów procedury administracyjnej, stwierdzić należy, że ewentualne naruszenie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w toku prowadzonego postępowania administracyjnego nie jest przedmiotem postępowania przed tutejszym Sądem, jak również nie stanowi samoistnej podstawy uchylenia decyzji w tym postępowaniu, albowiem nie ma ono wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonej decyzji. Wniesienie odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna bowiem postępowanie sądowe, w którym Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpoznaje sprawę od nowa, w zakresie przedmiotu sprawy. Należy również stwierdzić, że specyficzny tryb postępowania, z jakim mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, zasadza się na założeniu, że organ w toku postępowania administracyjnego gromadzi dowody na poparcie swoich twierdzeń, zaś strona odwołująca się czyli powód, w procesie zwalcza te dowody przedstawiając sądowi inne dowody, które zmierzają do obalenia twierdzeń organu. Sąd na nowo przeprowadza zatem postępowanie dowodowe, gromadząc materiał dowodowy w postępowaniu sądowym, z tego też względu przebieg postępowania administracyjnego nie ma wpływu na ostateczną decyzję podejmowaną przez Sąd. Do powoda należy zatem wykazanie, że zaprezentowane przez organ dowody nie pozwalają na konkluzję taką jak w decyzji, zaś rzeczą Sądu nie jest zastąpienie organu i przeprowadzenie postępowania od początku, a jedynie ocena legalności decyzji i

w zależności od przewidzianych prawem możliwości bądź zmiana decyzji bądź jej uchylenie. W sytuacji, gdy organ stosownych dowodów nie dostarczył i decyzja nie znajduje odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym, na odwołującym się nie spoczywa ciężar przeprowadzenia dowodu przeciwnego. Na podstawie tak zebranego materiału dowodowego Sąd dokonuje ustaleń faktycznych oraz dokonuje subsumcji przepisów do ustalonego stanu faktycznego, czego skutkiem jest wydanie rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91, Lex nr 3724; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98, Lex nr 35385; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351 /99, Lex nr 38556; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98, Lex nr 52708) Sąd Ochrony konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć rozpoznania sprawy wynikającej z odwołania od decyzji tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Przekazanie przez Prezesa UKE odwołania wszczyna kontradiktoryjne postępowanie cywilne, którego celem nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy.

W tym stanie rzeczy odwołanie podlegało oddaleniu jako bezzasadne na podstawie art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c.

O kosztach procesu, które ograniczyły się do wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego, orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 oraz art. 99 k.p.c. i § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2018 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

Sędzia SO Bogdan Gierzyński